

Νέφη τινά ἐφάνησαν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον·
 Τῆς τρικυμίας πρόδρομοι ἀπαίσιοι δεινοί·
 Τὸ πλοῖον, ὡς νὰ ἐννοῆ, ἔτραμε τρίζον ὄλον,
 Κ' ἡ σύντροφός μου ἔγεινεν ὠχρα καὶ πελιδνή.

Ἐπάγωσ' ἡ καρδία μου· θάρρος πλὴν νὰ ἐμπνεύσω
 Ἐφερον εἰς τὰ χεῖλη μου μειδιάμα πλαστόν.
 Εἶπον, μικρὸν ὁ κίνδυνος, κωπηλατῶν θὰ σπεύσω
 Εἰς τὴν ἀκτὴν· κατέβασα δ' εὐθὺς καὶ τὸν ἰστόν.

Δύναμις ἤλπιζον μικρὰ ταχὺ πῶς θὰ μᾶς σώσῃ,
 Ἢλπιζον πῶς εἰς τὴν ἀκτὴν θέλω προσορμισθῆ·
 Ἠγνόουν πῶς ὁ ἄνεμος μακρὰν θὰ μᾶς ἀπόσῃ·
 Ἢὼς κύμα τὴν ἀγάπην μου θὰ ἐναγκαλισθῆ.

Ἢ θάλασσα ἐφούσκωνε καὶ ἤφριζε τὸ κύμα,
 Κατεκαλύφθ' ὑπὸ νεφῶν ὁ οὐρανὸς πολλῶν·
 Ποσάκις ἤδη ἔβλεπον ἐκεῖ τὸ μαῦρον μνημα,
 Κι' ὁ Χάρων μοι ἐφαίνετο ἀπαίσιον γελῶν.

Κρύος ἰδρῶς μὲ ἔβρεχεν, εἶχον ψυχράς τὰς χεῖρας·
 Πλὴν θάρρος ἐκινδύνευες, ὦ ἄλλη μου ψυχὴ·
 Γλυκὺ τὸ βλέμμα τῷ Θεῷ, τῷ Πλάστῃ ἡμῶν ἦρας,
 Θερμὴ τις ἠνοιγόκλειε τὰ χεῖλη σου εὐχή.

Ἢ ἤκουον τὰς λέξεις σου, ἀλλὰ συμπροσπυρόμην·
 Ἴσχνον καὶ θάρρος μ' ἔδιδες διὰ τῆς προσευχῆς·
 Ἐτεῖνα τα, δυνάμεις μου καὶ ὄλος ἐπειρώμην
 Τὸ πλοῖόν μου εἰς τὴν ἀκτὴν νὰ φέρω εὐτυχίης.

Ἢ ἀστρππὴ ἀπέπεμψεν ἀγρίας λαμπηδόνας,
 Βροντὴ δὲ τὸ στερέωμα ἐτάραξε δεινὴ. . . .
 Τίς θέλει γράψῃ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τὰς ἀνθηδόνας;
 Ὅτ' εἰς τὸ κύμα ἔπεσεν ἡ φίλη πελιδνή;